ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) Y. K.**, **b) N. K.**, a **c) nezl. M. K.**, zast. zákonnou zástupkyní N. K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2023, č. j. OAM-887/ZA-ZA11-D07-2022, a č. j. OAM-886/ZA-ZA11-D07-2022, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 16 Az 5/2023-30,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 16 Az 5/2023-30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný shora uvedenými rozhodnutími shledal nepřípustnými žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona; státem příslušným k posouzení žádostí totiž podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), shledal Španělské království.

II.

[2] Žalobci brojili proti rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“) žalobami u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud totiž na rozdíl od žalovaného dospěl k závěru, že v posuzované věci byla podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu Česká republika, a nikoliv Španělského království. Uložil proto žalovanému, aby v dalším řízení věcně posoudil žádosti žalobců o mezinárodní ochranu.

III.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel má především za to, že kasační stížnost naplňuje kritéria přijatelnosti z důvodu, že městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného i procesního práva a nerespektoval ustálenou soudní judikaturu.

[6] Podle stěžovatele městský soud zatížil napadený rozsudek vadami nezákonnosti pro nesprávné posouzení právní otázky a také vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Závěr městského soudu, že je dána příslušnost České republiky k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, je totiž v přímém rozporu s celkovým vyzněním odůvodnění napadeného rozsudku (v němž dal městský soud stěžovateli za pravdu, že žalobci nepřednesli jediné relevantní stanovisko k tomu, aby Česká republika přijala odpovědnost za posouzení žádostí o mezinárodní ochranu), logikou i nařízením Dublin III. Stěžovatel je nadto přesvědčený o tom, že žalobci svým postupem zcela úmyslně obešli nařízení vlády č. 200/2022 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, které neumožňuje udělovat víza, a to ani krátkodobá, ruským státním příslušníkům. Stěžovatel tedy namítá, že závěr městského soudu o příslušnosti České republiky k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, kvůli kterému zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., postrádá v napadeném rozsudku jakékoliv odůvodnění, argumentace městského soudu působí zmatečně, zcela nepřehledně a překvapivě.

[7] Napadeným rozsudkem rovněž městský soud zcela bez vysvětlení zasáhl do diskreční pravomoci správního orgánu, přičemž v podstatě přebral jeho roli a sám posoudil příslušnost České republiky k posouzení žádostí žalobců. Fakticky tak rovněž aproboval obcházení současné vízové politiky prostřednictvím zneužívání azylové procedury ze strany žalobců. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že v napadených rozhodnutích řádně odůvodnil svůj závěr, že neshledal naplnění kritérií pro převzetí odpovědnosti České republiky za posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu (včetně dílčího závěru o nenaplnění kritérií podle čl. 17 nařízení Dublin III), a proto řízení o žádostech zastavil. Na podporu svých tvrzení poukazuje stěžovatel na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-42.

IV.

[8] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhují odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalobci se plně ztotožňují se závěry městského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku. Neshledávají tedy důvodnou kasační argumentaci namítající zásadní pochybení městského soudu při výkladu hmotného a procesního práva a nerespektování ustálené judikatury. Podle žalobců stěžovatel

neposoudil jejich věc s přihlédnutím ke všem souvislostem. Naopak městský soud posuzoval vazby žalobců, které mají vůči České republice [rodinný život, zájem nezletilé žalobkyně c), vlastnictví nemovitosti], v jejich souhrnu a vzájemné provázanosti a dospěl ke správnému závěru, že tyto skutečnosti zakládají příslušnost České republiky k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

[9] Žalobci také připomínají judikaturu citovanou městským soudem, a to rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, podle kterých je správní orgán v případech hodných zvláštního zřetele, jimiž jsou mimo jiné humanitární případy, situace vyžadující projev solidarity mezi členskými státy a rodinné či jiné sociální vazby žadatele, povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III nevyužít. V nynějším případě stěžovatel takové řádné odůvodnění neučinil, a tedy ho městský soud provedl za něj, vyslovil naplnění důvodů pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III a zavázal stěžovatele, aby žádosti žalobců věcně posoudil. K odkazu stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 4 Azs 62/2023-36, a ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38, žalobci uvádějí, že tyto jsou nepřiléhavé, neboť se jednalo o odlišný typ žadatelů o mezinárodní ochranu (svobodní, samostatní, dospělí bez rodiny), než žalobci (rodina s nezletilým dítětem).

V.

[10] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským, resp. městským, soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.).

[11] Vymezením neurčitého právního pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“* se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským, resp. městským, soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikaturně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského, resp. městského, soudu.

[12] V nynější věci Nejvyšší správní soud ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, na nyní projednávanou věc užije, neboť městský soud rozhodl

po nabytí účinnosti novely s. ř. s. a jedná se o věc mezinárodní ochrany, kterou ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že již v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, vyslovil, že při posuzování přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele, u něhož pojmově nemůže být splněna podmínka přesahu vlastních zájmů (správní orgán), postačí hodnotit, zda se krajský, resp. městský, soud dopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně zda nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu. Stěžovatel právě na taková pochybení městského soudu v nynější věci poukazuje.

[14] Nejvyšší správní soud stěžovateli v této jeho úvaze přitakává, neboť shledal, že se městský soud v souzeném případě dopustil zásadního pochybení při výkladu práva a nerespektoval ustálenou judikaturu, čímž založil důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Z obsahu kasační stížnosti především vyplývá, že stěžovatel shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl.

[18] Stěžovatel konkrétně městskému soudu vytýká, že závěry napadeného rozsudku jsou v rozporu s celkovým odůvodněním rozsudku, napadený rozsudek postrádá řádné odůvodnění a argumentace městského soudu je zmatečná, nepřehledná a překvapivá.

[19] Nejvyšší správní soud připomíná, že z jeho ustálené judikatury vyplývá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti podle § 54 odst. 2 s. ř. s. nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76).

[20] Napadený rozsudek není vadou nesrozumitelnosti v právě předestřeném smyslu zatížen. Kasační soud neshledal ani to, že by závěr městského soudu byl v rozporu s celkovým odůvodněním napadeného rozsudku. Městský soud se otázkou, zda je dána příslušnost České republiky k posouzení žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, zabýval v odstavcích 19. až 24. napadeného rozsudku. Z podané argumentace je přitom zcela zřejmé, jakým způsobem městský soud dospěl ke konečnému závěru, že v nynějším případě byla založena příslušnost České republiky posoudit žádosti žalobců o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

Zejména v odstavci 24. napadeného rozsudku městský soud podrobně vylíčil skutečnosti, které jej ve svém souhrnu a vzájemné provázanosti k vyslovenému závěru vedly.

[21] Rovněž problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[22] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek i právě uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Městský soud v něm výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a řádně, logicky a přehledně odůvodnil svůj závěr, že v nynějším případě byla dána příslušnost České republiky posoudit žádosti žalobců o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, pro který zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu výše zmíněných judikaturních závěrů tudíž napadený rozsudek netrpí. Nesouhlas stěžovatele s rozsahem a způsobem odůvodnění podaného městským soudem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezpůsobuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[23] Nejvyšší správní soud tedy neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. Nezjistil také, že by zde byla jiná vada řízení před městským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není naplněn.

[24] Kasační soud se proto věnoval zbývající stěžovatelově argumentaci uplatněné s poukazem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V ní stěžovatel především namítá, že městský soud napadeným rozsudkem zasáhl do diskreční pravomoci správního orgánu a přebral jeho roli, když na rozdíl od stěžovatele vyslovil příslušnost České republiky k posouzení žádostí stěžovatelů o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Městský soud přitom zrušil napadené rozhodnutí, aniž by vyslovil jakékoliv pochybení stěžovatele při využití jeho diskrečního oprávnění.

[25] Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízení směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping*, respektive

asylum shopping, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.

[26] Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který je pro nynější věc stěžejní, platí, že *„[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.“*

[27] Citovaný článek představuje diskreční oprávnění členského státu, aby podle vlastního uvážení rozhodl o žádosti žadatele, aniž by k tomu byl příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, totiž mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy, ve státě primárně příslušném k řízení o mezinárodní ochraně podle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy (například kvůli trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti, případně kvůli výjimečnému důvodu v podobě zvláštního zájmu, například na zachování rodiny pohromadě) [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24]. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti a je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Pokud tak neučiní a postupují podle standardních pravidel, není třeba, aby odůvodňovaly, proč k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřistoupily. Nejedná se totiž o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat žadatele ve své jurisdikci (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26).

[28] Nejvyšší správní soud také v již citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 vyslovil, že *„[z] ustálené judikatury i literatury vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, […] konstatoval, že* ‚[a]bsolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v prvé řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd.‘ *V aktuálně pojednávaném případě lze za takový limit považovat naznačenou povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení-tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit.“*

[29] Možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k ní není příslušný, ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III tedy neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, je přitom správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 222/2016-24, usnesení téhož soudu č. j. 9 Azs 118/2016-36 a rozsudek téhož soudu č. j. 2 Azs 113/2016-26).

[30] V posuzovaném případě stěžovatel úvahu o tom, zda bylo namístě uplatnit diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, do napadených rozhodnutí zanesl [na straně 5 rozhodnutí týkajícího se žalobce a) a na straně 5-6 rozhodnutí týkajícího se žalobkyň b) a c)], přičemž neshledal důvod pro postup podle citovaného ustanovení.

[31] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rovněž setrvale uvádí, že správní soudy mají s ohledem na povahu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení pouze omezenou možnost přezkumu provedeného správního uvážení. Konkrétně ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III kasační soud již v rozsudku ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38, vyslovil, že *„[s]oudům nepřísluší, aby rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávaly z hlediska jeho správnosti.“*

[32] Správní soudy tedy při přezkumu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení (včetně rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III) v souladu s § 78 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zkoumají pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Za tímto účelem pak posuzují, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. např. rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007-105, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56). Obdobně se vyjádřil také Ústavní soud (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).

[33] Napadený rozsudek však takové posouzení neobsahuje. Městský soud k závěru stěžovatele, který neshledal v nynější věci důvod pro atrakci žádostí žalobců o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy k otázce, pro jejíž posouzení bylo užito správní uvážení stěžovatele, nikterak v souladu s § 78 odst. 1 větou druhou s. ř. s. a výše citovanou soudní judikaturou nezkoumal to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Naopak, v odstavcích 19. až 24. napadeného rozsudku v rozporu s posledně citovaným ustanovením a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu přezkoumával napadená rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III z hlediska jejich správnosti. Dospěl přitom k závěru, že stěžovatel otázku postupu podle tohoto ustanovení, tedy otázku příslušnosti České republiky k posouzení žádostí žalobců o mezinárodní ochranu, posoudil nesprávně. Sám městský soud nakonec dovodil, že v případě žalobců byla dána příslušnost České republiky ve smyslu

čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a proto zrušil napadená rozhodnutí pro nezákonnost, věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení a zavázal jej k tomu, aby v dalším řízení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu posoudil věcně.

[34] Jelikož městský soud v posuzované věci hodnotil otázku, zda měl stěžovatel aplikovat diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy hodnotil správnost napadených rozhodnutí, ač se měl a mohl zabývat pouze tím, zda stěžovatel při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl tudíž naplněn.

VI.

[35] Na základě výše uvedených skutečností neměl Nejvyšší správní soud jinou možnost, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 78 odst. 1 větou druhou s. ř. s., proto městský soud opětovně posoudí námitku týkající se neaplikace čl. 17 nařízení Dublin III na případ žalobců pouze v tom ohledu, zda stěžovatel v napadených rozhodnutích nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil, a o věci nově rozhodne.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu